

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין נא.

(א) רש"י מ"ו, ו' תוספתא:
פ"ב דמ"ב פ"ט ע"ג: ע"ג:
(ב) ויבטלן: ויפ"ט ע"ג תוספתא
היה"ר ר' יחי' אהרם א"ה ה"ר
ש"ס ור"ה, ד'
שנת ה'ת"ק, מדר' ב"ר יוחנן: ב'
יבמות: י' ד"ר ר' חזקוני י'
הרד"ס ח' מנחות
בבבית ז' מ' מ' פ"ה,
ז' תוספתא: ז' מ' מ' י'
מנחות: ז' מדר' ז' מנחות:
ז' מ' מ' ק"ה, ו' ז'
ז' מ' מ' ז' מ' מ' ז'
(ח) ז' מ' מ' ז' מ' ז'
ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'
(ט) ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'
ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'
ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'
(י) ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'
ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'
ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'
ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'
ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'
ז' מ' מ' ז' מ' ז' ז'

והוא דרי רביע מטי. הא דקתני מתי? והוא דרי הוה רביע מטי התם קודם ואי קני התם מצי למיזיל לצייתו בנחת: ה במרואה אבל לעיקרו הוה מטי במרו הולך מעט מעט: דפסיל אחוה. אילן אחר הוה נסמך עליו: דפריק מריה מדרגא. טוען פירות הרבה ממוכרן ופורע מהן התם: לא ידענא יה. איני מכיר אותו אילן: מוסר שביסו למיר. אומר בצינתי עמך: ולא היא. היא דלא תניא ליה משמיה דר' יוסי תנא דלא תניא ליה בשם ר' יוסי אלא סתמא תניא ליה לעיל [ג:] ומשום הכי אמרה בשם רבי יוסי כי היכי דליקבלה מיניה: ה"ג ולא היא לא תניא ליה דדר' יוסי: נימוקו עמו. טעמו. במסכת גיטין (דף סו.) מונה שכן של חכמים ואמר ר"י נימוקו עמו. ניס וקו דבר ישר כקו המשקולת: אלו ד' אחום. יוצא חוץ לתחום: מקום ממקום ומקום מניסה. פסוק שנאמר בו מקום ולא נאמר בו ניסה דנין אותו מפסוק אחר שנאמר בו מקום וניסה כגון אל יאל איש ממקומו דנין מושמתיך מקום אשר ינוס שמהי' מה להלן כתיב ניסה אשר ינוס אף מקרא דאל יאל איש ממקומו מרבי ציה ניסה והוי כמאן דכתיב ציה ניסה והדר דנין ניסה מניסה וניסה מגבול כלומר דנין ניסה זו שלא נאמר בו גבול מניסה שנאמר בו גבול דכתיב) מגבול עיר מקלטו אשר ינוס ומרביצין נמי באידך ניסה דאל יאל איש ממקומו כאילו כתיב גבול גבול והדר דנין גבול גבול גבול גבול מחוץ דנין גבול זה שלא נאמר בו חוץ מגבול שנאמר בו חוץ שנאמר) ומאל אותו גואל היום מחוץ לגבול ומרביצין חוץ מג"ש להאי גבול דאל יאל איש ממקומו והדר דנין האי חוץ מחוץ דומדותם מחוץ לעיר דכתיב ציה אלפים באמה' ושז הכסן וזא הכסן. בתורת הכהנים שניה בגעני בתים. שבעה של הטיסר ראשון כתיב ויקהל יר' ושז הכסן ציוס ששעני וראה ויהא פשה הנגע בחירות הבית

וכתיב בצמירה וחללו את האבנים ואת הצינ
צבים וגו' ונחז את הבית ותניא ופרח יכור
האמורה בצבדים עינא את החזור אע
בו ציוס יאה תמא נאמר ואם ישבו הנגע
לו שבו אחר החליצה וקיעה וימיה אלא
הסגר נאמן מינין לנגע שעמד צייני
וקועה וטע וטען לו שבו וטע ונחלי מש
החור קאי מפקין ליה התם מהא מש
מוקמינ ליה נגע שעמד בראשון ופ
שב הכהן? היא שיה היא ציה כלומר
מחיה. אלמא א"ע? דלאו שיה היא כרי
אי איה ליה ג"ע. דמקום מנייה ווחז
חומשי אמה דאמרן מה יהיו כל שובתי
ליכא למימר זהו רבוע ועיגול: דין ל
לו אלכסון: מחלוק במקומי גרסינ ביר
זהו אמר דמיה זני לקמן [ע"פ] מפרש

היו כל שובתי שבת. מנתי זה שאמרו העני מערב

בזה יהו ב"ש שובתי שבת. פ"ה דגזי העברה ליכא למיחז פיאוח
אלא כה"ג שנותנין שעור אלכסון דהא ליכא למימר דהו רביע
ועיגול ור' שמואל מפרש שמרציעין ד' אמות הרצות רביע
עולם ואם מעביר או זורק ממורת למעביר או ממפול לדרוס חייב
דכ"א לחודיה ואם לאלכסונו של עולם

הַיִּם לַעֲיִקְרוּ מִמֵּי אֶ"ל
נִי חֲשַׁכָּה לְבִיתוֹ אֲבָל
אֲזִיל אֵיכָא דְאַמְרִי
מִסְגִּי קִלִּי קִלִּי אֲבָל
יֹסֵף הוּוּ קָא אֲזִילִי
יֹסֵף תְּהֵא שְׁבִיתַתְנוּ
חֲזָה וְאַמְרִי לָהּ תוֹתִי
דְּגֵא ⁶ (יֵדַע לִיָּה מֶר)
לִיָּה סִמּוֹךְ עָלֶי דְּתַנִּיא
שְׁנִים אֶחָד מִכִּיר וְאַחַד
מִכִּיר מוֹסֵר שְׁבִיתַתְנוּ
מֶר תְּהֵא שְׁבִיתַתְנוּ
א תַנָּא לִיָּה ⁷ כִּר' יוֹסִי
לָהּ מִיָּנִיָּה מִשּׁוּם דִּר'
וּ מִכִּיר אוֹ שְׁאִינוּ בְּקִי
הִיבֵן כְּתִיבֵן דְּתַנִּיא
אַרְבַּע אֲמוֹת אֶל יִצְחָק
יָם אִמָּה מִנָּא לֵן אִמֶּר
מִמְּקוֹם וּמִקּוֹם מִנִּסָּה
מִגְּבּוֹל וּגְבּוֹל מִגְּבּוֹל

וגבול מחוץ וחוצץ מחוץ דכתיב ² ומדות מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו' ונילף ³ מקיר העיר וחוצה אלף אמה דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מחוצה ומאי נפקא מינה ⁴ הא תנא דבי רבי ישמעאל ⁴ ושב הכהן ⁵ ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה הני מילי היכא דליכא מידי דדמי ליה אבל היכא דאיכא מידי דדמי ליה מדמי ליה ילפינן: אלפים אמה עגולות: ורבי חנינא בן אנטיגנוס מה נפשך אי אית ליה ג"ש פאות כתיבן אי לית ליה גזירה שוה אלפים אמה מנא ליה לעולם אית ליה גזירה שוה ושאיני הכא דאמר קרא ² זה יהיה להם מגרשי הערים לזה אתה נותן פאות ואי אתה נותן פאות לשובתי שבת ורבנן תני רב חנניה אומר כזה יהו כל שובתי שבת א"ר אחא בר יעקב המעביר ד"א ברה"ר אינו חייב עד שמעביר הן ואלכסונו א"ר פפא ⁶ בדיק לן רבא עמוד ברשות הרבים גבוה ⁷ ורוחב ד' צריך הן ואלכסונו או לא ואמרין ליה לאו היינו דרב חנניה דתניא רב חנניה אומר כזה יהו כל שובתי שבת: וזה הוא שאמרו העני מערב ברגליו אמר ר' מאיר אנו אין לנו אלא עני וכו': אמר רב נחמן מחלוקת במקומי דר"מ סבר עיקר עירוב בפת עני

[illegible]

עני
אלף אהרן סביב. ודחינו דנין מחזן ממחזן ואין דנין מחזן ממחזא. אקשינן על ד', חגיגה
אלפים אמה לכל רוח עזולות. מה נפשך אי בנדידה שוה גמר להני אלפים אמה, מרוב
בקרא פאת כתיבי. פ' פאת קדמה ופאת נגב ופאת ים ופאת צפון ולא משכחת לה פיא
ואף לא גמיר גזירה (שוהן) אלפים תחום שבת מנא אר. ופרקינן פלוגא גמיר גזירה ש
דבתי שבת דגמירי מיניה. ורובן דבעי מרובעות סברי דכתיבי בר חנינה זה יהיה סוף כזה
ים ים חסן אמות ושלשה חומשי אמה. וכן למידת ד' אלפים אמה תחום שבת. אמר
פאפ בירוק לן אבה (עומד) (עמוד) ברשות חורסי גבזי י' ורחב ד' מי בעינן לן אמה
אמר (תיר) אומר אלה ויש ואחד עשר. אלה חסרי מעשיבין אלה לחלק על דמי עשרי. ואל

והוא דלי רהיט מטי. הא דקתני מתני' דלא סיים קני שציתה צעיקרו דכי הוה רהיט מטי התם קודם שחשך התם מהניא אמירה קני הוה רהיט מטי לזמן לציטו בנחת: **חשכה** (ו). לילך עד ציטו אפילו בצממרוהא אבל לעיקרו הוה מטי בצממרוהא אי הוה רהיט: **מסגי** קני.

הולך מעט מעט: דסביל אחוה.
אילן אחר היה נסמך עליו: דפריק
ממריה מכרנא. טוען פירות הרבה
וממוכרן ופורע מהן המס: לא ידענא
ליה. איני ממיר אותו אילן: מוסר
שפסולו למכיר. אומר שביתתי עמך:
ונלא היא. הא דלאמר ליה משמיה
דד' יוסי ליתא דלא תניא ליה בשם ר'
יוסי אלא סתמא תניא ליה לעיל [ג]:
ומשום הכי אמרה בשם רבי יוסי כי
היכי דליקבלה מיניה. ג' ולא היא.
נלא תניא ליה כדר' יוסי: נימוק עמו.
ומתוך דהכחך ונימוק דהכחך מורה

שאינו מכיר זה שאינו
למכיר זה שמכיר
במקום פלוני ולא היא
אלא כי היכי ^ו דליקבמוקו
יוסי' נימוקו עמו: אם
וכו': הני אלפים אמר
י' שבו איש תחתיו אל
איש ממקומו אל: אי
רב חסדא למדנו מקונו
וניסה מניסה וניסה
וגבול מחוץ וחוץ ממ
מחוץ לעיר את פאה
אלף אמה דנין חוץ כ
דבי רבי ישמעאל ^ד וי' ^ו
מילי היכא דליכא מי
ליה ילפינן: אלפים
ליה ליה ג"ש פיאוו
ליה לעולם אית ליה
מגרשי הערים לזה
ורבנן תני רב חנניה
י' המעביר ד"א ברה"ר
רבא עמוד ברשות
ואמרינן ליה לאו ה
שובתי שבת: וזה הוא
אלא עני וכו': אמר

וּכְמִכֵּיב בְּתֵיבָהּ וְחָלְלוּ אֶת הָאֲבָנִים וְאֵת הַבַּיִת יִקְאִיעַ מִצִּית יִקְלָף עַפְר הַבַּיִת
וְנָתַן אֶת הַבַּיִת וְתֵנִיף וּפְרַח יִכּוֹל לֹא יִהְיֶה טֶמֶא עַד שִׁיחֹרֵר וּפִשְׁפֹּשׁ
הָאֲמֹרָה בְּגָדִים טֵמֵא אֶת הַחֹזֶר אַע"פ שֶׁאֵינוֹ פּוֹשֵׁה אֵף לָרֶעֶת מִמֶּנּוּ
וְצוּרָה צִיּוֹם יִהְיֶה טֶמֶא נֶאֱמָר וְאֵם יָשׁוּב הִנֵּג וְנֶאֱמָר וּשְׁב הִכָּהן מִה שִׁיבָה הִיא
לֹא שְׂבוּב אֲחֵר הַחֲלִילָה וְקִיָּה וְיִטְיָה אֵם חֹזֶר הִנֵּג נִטְאָה וְאֵם לֹא חֹזֶר
הַסָּגֵר בְּרֵאשׁוֹן מִיָּנִין לִנְגַע שְׁעֵמֶד בְּעֵינָיו בְּרֵאשׁוֹן שֶׁלֹא פִשָּׁה וְהִכָּהן לֹא חֹזֶר
וְקוּפָה וְטָח וְנִתָּן לֹא שְׂבוּב וְאֵינוֹ מִיַּד מִל"ט שֶׁאֵין יָד וְהִכָּהן (6) וְהִכָּהן
הַחֹזֶר קָאִי מִפְּקִיעַ לֵב הֵם מֵעַל מִשְׁמַעוֹת וּמִרְצִינֵי וְנִתָּה לִנְגַע הַחֹזֶר
מִמוֹקְמֵינִין לֵיה בְּנֶגַע שְׁעֵמֶד בְּרֵאשׁוֹן וּפִשָּׁה בְּשֵׁנֵי וְאַע"ג דְּכִמֵּיב נִתְיָה בְּ
וְשֶׁב הִכָּהן (7) הִיא שִׁיבָה הִיא צִיָּה כְּלוּמַר וְ כֹחַ מִה לְהֵלֵךְ חוּלָן וְקוּפָה וְטָח
נִתְיָה. אֲלֵמָה אַע"ג דְּלֵאָה שִׁיבָה הִיא כִּיּוֹן דְּשִׁיבָה וְצִיָּה חֲדָה מִלְתָּה הִיא
אֵיִם לֵיה ג"ש. דְּמִקְוֶם מִיָּסָה וְחוּץ מִחוּץ כְּדֹאֲמֵר לְעִיל: פִּיאוֹרָה כ
וּמִשְׁמֵי אֲמֵה דְּאֲמֵרִין כֹּה יִהְיֶה כִּי שְׂבוֹעִי שְׂבַת פִּיאוֹת מִן לֵבִי וְגַבִּי הַעֲבָרִי
לִי לִיחֹלֵה דְּאֵיִם רַבּוֹת יִעֲגוּל: בְּדִיק לָן. מִנְסָה אֲדֹמִי: מִן בְּעִינֵי הָן וְ
לֹא לְאֲכָלָן: מְחֻלּוֹת בְּמֻסּוּי רִבְסִין בִּיזוּד. מְחֻלּוֹת דְּרִזִּי: מִזִּי וְרִי יִהְיֶה
וְחוּזֵה שְׁאֲמֵרו דְּמִתְנִי' לְקַמֵּן [ע"ב] מִפְּרַשׁ אֲהִיבָה קָאִי אִי אֲמִיבִי אֵלֵין דְּקַמְתְּ

(כט). זו היא שכיבה זו היא ביאה. לזון גזרה שזה זה מזה (יחזא ב: מכות יג.) כלומר ילפסן להו מריוסו שניה או מריוסו ציאה (נדח כב:) דאע"ג דלף דמו קראי להדדי, כיון דמריוסו דיינין צהו ג"ש" (יבמות יז.) בדיק לך. מנסה אותמו אם נדע להשיב (חולין קלג.).

גרשי הערים. כלומר לזה אתה נותן פיאות ועושה אותן מרובעות ואי אתה נותן פיאות וקיימא לן כל אמתא בריבועא אמתא ותרי חומשי באלכסונא, הלכך ד' אמות שאמרו אינו חייב עד שיעביר ארבע אמות ואלכסונן שהן שש אמות פחות שני חומשין. אמר ר' יו כל שובתי שבת. מתני' זה שאמרו העני מערב ברגליו ד' מאיר אומר אין לנו אלא הע

סד א מיי פ"ו מהל'
עירובין הלכה ג סמג
עשין דרבנן א טוש"ע א"ח
סי' תט סעיף יא:
ב [טוש"ע א"ח סי' שז
סעי' א]:
ג [טוש"ע א"ח סי' שז
סעי' א]:
סה ד מיי ס"ב מהל'
שבת הלכה יח סמג
לאזין סו טור ש"ע א"ח סי'
שמט סעיף ב:

אמרו רבה והוא כי רה"ט
ממנו תותי האילן קדמו
שקדשו והיה. ויהי רה"ט
יהיה ויהי שמא חתוש,
ביביתו. אבל לאילן מן
אז נמי כי ממנו
קליל קליל אבל אי רה"ט
ממנו. כי דקל אדמילא
קליל נפל על דקל אחר,
ויהיה עומסו ויהי נקרא
דקלא דסביל אחיה.
דקלא דפרחי מריה, והיה
קליל גדול והיה עושה
מיתות הרבה והיה בעליו
פוער ופוער המס
ששיליו. דקלא
מריה.
כחומר פודה בעליו מן
המס שעליו, ויהי רה"ט
רבה ויהי יוסף משום
דד' יוס' תניא ר' יוסי
אמר [אם אין] שני אחד
מכיר אלא אי גרסא
אז נמי כי

מקום, והאחד
מזרס [מזרס],
למכיר, והאחר
ההתא שביחיתו במקום
פנינו. וזו הבריתא לא
מכיר, וזו אלא אמר
רביה משום ד' יוס' כדי
שכללוהו ממנו ר' יוס'
יסק, משום ד' יוס' ר' יוס'
יסקונו עמו, מנח', אינו
אין ממוזר אה, וזו
בני בחלוקה מה. הני
אלפים אה דכא חכין.
ודנאי שבו איש תחתיו
אילו ארבע אמות. אל'
יצא איש ממקומו אילו
אלפים אה. למנו ז' מקום
חדא דמנו ז' מקום
מקום כתב אה אה
יצא איש ממקומו ביום
השביעי, וכתבי החם
ושמתי כל מקום אה
אין יחיד, עד ז' מקום

[illegible]